CU GÎNDUL LA PARTIDELE DIN CAMPIONATUL EUROPEAN

ECHIPA NAȚIONALĂ LA „ORA FRANCEZĂ"

Ne mai despart 9 zile de prima confruntare internațională, pe anul 1972, a reprezentativei noastre — meciul cu Franța, de la București — și 30 de zile de importanta partidă de la Budapesta, din Campionatul european, cu echipa Ungariei.

Ce elemente noi — de viață — prezintă azi reprezentativa noastră față de sezonul de toamnă, din meciurile cu Cehoslovacia și Țara Galilor ?

1) **Un turneu de pregătire — apreciat pozitiv — în Turcia și Grecia.**

2) **Un meci-test la Constanța, miercurea trecută, în compania Farului.**

Campania de pregătire a dublei întîlniri oficiale cu națională maghiară a mai cuprins investigații ale tehnicienilor români la Budapesta (azi chiar, Angelo Niculescu se află în capitala Ungariei, unde va urmări pe viitoarea noastră adversară în partida cu R.F.G.), soldate cu strîngerea unor date prețioase, precum și cu procurarea cîtorva filme de joc ale reprezentativei ungare și ale echipei Ujpest, principala furnizoare de titulari ai națională.

Vrem, nu vrem, ne place sau nu ne place, singurul domeniu în care pînă la această oră nu s-a făcut nici un pas nou este structura „11"-lui român preconizat.

Reintrodus în lotul național înaintea turneului de astă-iarnă, Dumitrache a fost adus la **bancul de probă** într-o postură în care a dat un randament superior în preliminariile campionatului mondial, aceea de vîrf-pereche cu Dobrin.

Evoluînd corespunzător în acest **duo** în turneul de pregătire, Dumitrache a început nesemnificativ returul (meciul cu C.F.R. Cluj), s-a îmbolnăvit de gripă și n-a jucat în etapa a doua, la Brașov, pentru ca miercurea trecută, la Constanța, să acuze o mai veche durere ligamentară (starea lui generală fiind acceea a unui convalescent), iar duminică, cu Politehnica, să nu apară din nou pe terenul de joc.

Într-o convorbire avută cu antrenorul Angelo Niculescu, am aflat că **„soluția Dumitrache"** a ieșit din discuție — cel puțin pentru meciurile cu Franța și Ungaria — datorită faptului că înaintașul dinamovist este inapt de joc.

Apreciate de către trimisul nostru special în turneul din Turcia și Grecia ca fiind soluții de viitor, încercările clujenilor Crețu și Uifăleanu n-au dat un răspuns **pentru prezent**, așa cum nici singura evoluție a lui Pop în cadrul lotului, la Constanța, nu poate avea un caracter edificator.

Secvență din jocul-test de la Constanța. Încadrat de patru apărători constănțeni, ANCA șutează la poartă sub privirile lui DUMITRACHE

Foto : DRAGOȘ NEAGU

Așa stînd lucrurile, sîntem aproape convinși că dacă ar trebui să alinieze azi o formulă de echipă, Angelo Niculescu n-ar pregeta să trimită în teren „11"-le din partida cu Țara Galilor. Cu cele 2—3 riscuri implicate de această alcătuire, dar și cu numeroasele garanții rezultate dintr-un proces de construcție (și de verificări) care a durat ani de zile.

Fără a aproba sau a condamna această atitudine de selecție, căreia îi găsim însă explicații, ne permitem să afirmăm că meciul cu Franța — care rămîne, pe planul performanței, un **scop**, dar care este mai ales un **mijloc** (de definitivare a unei formule de echipă pentru partida de la Budapesta și chiar de precizare a modului cum va fi abordat jocul cu Ungaria) — poate răspunde, fără echivoc, la cele trei semne de întrebare care se află înaintea echipei naționale, așa cum declara președintele F.R.F., **Mircea Angelescu**, la o recentă consfătuire cu gazetarii sportivi.

Dintre aceste semne de întrebare — **care se referă la viitorii ocupanți ai posturilor de fundaș dreapta, de fundaș central** (unul dintre ele) **și de vîrf de atac** (lîngă Dobrin) — cel de-al doilea are, credem, un răspuns, soluția perechii Lupescu-Dinu rămînînd, practic, fără concurență.

Rămîne problema fundașului dreapta (Sătmăreanu și Pop avînd cote asemănătoare) și mai ales cea a vîrfului de atac — președintele F.R.F. citînd în mai sus-amintita ocazie numele **posibililor** Dumitrache, Neagu, Tătaru, cărora ne permitem să-i adăugăm pe Broșovschi, pe Rugiubei (toți oameni de gol) și poate chiar pe Pescaru, „înaintașul de ultimă oră" care se impune meci de meci.

Referitor la „semnele de întrebare", demnă de interes ni se pare declarația antrenorului Angelo Niculescu, care ne-a spus că are în vedere doi jucători pe care-i urmărește de mai multă vreme și pe care-i așteaptă (desigur și duminică în etapa a XVIX-a) să se afirme mai convingător.

Care sînt acești doi jucători ?

„Deocamdată nu vi-i numesc — ne-a spus A. Niculescu. **Să lăsă singuri la lumină !"**

Iată o implicită și stimulatoare invitație pentru toți jucătorii din campionatul nostru care se cred demni de echipa națională și vor să-și cîștige un loc în cadrul ei.

Înainte de a încheia, o mică paranteză pe marginea jocului-test cu Farul. Cum remarcam și noi (și Dinu), într-un joc care ar fi trebuit să fie de un real folos — atît jucătorilor cît și antrenorilor — e bună parte din selecționabili s-au MENAJAT, au avut o participare deliberat redusă. Fenomenul este periculos și inacceptabil, mai ales la o echipă națională ca a noastră, care a luptat mulți ani să se afirme în fotbalul mondial și care are multiple obligații (față de ea în primul rînd) de reprezentare.

Neparticiparea este un nonsens la o echipă pentru care **ANGAJAREA** a fost și trebuie să rămînă o deviză.

Marius POPESCU

P. S. Lotul național se reunește — pentru prima oară cu efectiv complet de la meciul cu Țara Galilor — luni dimineață la Snagov. Un ultim joc de verificare înaintea partidei de sîmbătă 8 aprilie cu Franța va avea loc miercuri, în compania unei divizionare C bucureștene.

O VECHE LEZIUNE (INSUFICIENT TRATATĂ) L-A SCOS LA MARGINEA FOTBALULUI

SÎNT NECESARE MĂSURI TERAPEUTICE ENERGICE PENTRU VINDECAREA LUI DUMITRACHE

Un mare fotbalist (l-am numit pe Dumitrache) e pe cale să dispară de pe gazon. Multe lucruri nefaste au mușcat din harul lui Dumitrache, dar, în ultima vreme, speriat de coborîre, intrase în lupta cu sine pentru atingerea unui alt echilibru. Tocmai cînd Dumitrache părea să se fi sătura de ieftine delicii, a intervenit însă un accident. De mai multe luni are, probabil, o leziune ligamentară într-o regiune anatomică în care asemenea leziuni se vindecă greu. A fost tratat cu intermitență, s-a mai antrenat, a mai jucat, dar de vindecat nu s-a vindecat propriu-zis niciodată, fiindcă durerile reapăreau. Decolorat treptat, pregătirea fiindu-i superficială, iar mișcările stînjenite. O atare situație ar fi invitat de mult la măsuri excepționale, înțelegînd prin adjectivul utilizat **un diagnostic precis, terapeutică adecvată și consecvent aplicată, întreruperea activității fotbalistice pînă la vindecarea totală**, constatată în fel și chip. În realitate, nici pînă azi diagnosticul n-a fost elucidat pe deplin. Abia acum clubul Dinamo și antrenorul echipei naționale intenționează să apeleze la o comisie medicală care să facă o fină inventariere și interpretare a tuturor datelor cazului.

Înainte de turneul echipei naționale în Turcia și Grecia, Dumitrache fusese consultat de un distins ortoped de la spitalul „Elias". Specialistul l-a prescris atunci o schemă terapeutică și repaus absolut timp de trei săptămîni. Recomandările n-au fost însă onorate, Dumitrache participînd la turneu. Și în timpul acestuia și după revenirea în țară povestea s-a repetat, durerile reapărînd și timorînd jucătorul în timpul antrenamentelor și meciurilor.

Din păcate, însuși Dumitrache, cel despre care vorbim nu este un om clar. Mărturisirile-i privitoare la starea sănătății sînt contradictorii, iar hotărîrea de a nu mai juca și de a se supune pînă la capăt unui tratament intensiv nu apare. El ar fi fost primul dator să respecte indicația medicului și să nu plece în turneu cu cellalți „tricolori". Dar Dumitrache nu-și dă seama de implicații. El vrea să joace imediat, din felurite motive, și nu înțelege (ori n-a înțeles pînă de curînd), consecințele unei vindecări incomplete, urmările recidivelor și ale cronicizării.

Ce amprente erau sătrîuite lui Dumitrache ! Despre totul sau despre nimic ? „A început să se vorbească la timpul trecut. Pînă cînd ?"

Tocmai datorită atitudinii lui, medicul clubului Dinamo (dr. Mircea Ciortea) și medicul echipei naționale (dr. Dumitru Tomescu) ar fi trebuit să stabilească, în colaborare, ce trebuie făcut într-un asemenea caz dificil. Dar și din punctul de vedere al responsabilității lor lucrurile au trenat.

Antrenorul Angelo Niculescu l-a scos din lot după ce încercase să-l relanseze. La Dinamo joacă puțin în acest retur, iar în meciul de verificare a „tricolorilor" de la Constanța (miercurea trecută), Dumitrache cere singur să fie înlocuit la pauză pentru că durerile nu-i dau pace. Iată cîteva semne din multe alte posibile, care atestă că Dumitrache trăiește o perioadă tristă. S-a pierdut timp prețios. Ca jucător de națională nu mai contează, deocamdată. De tratat n-a fost tratat cum trebuia și e departe de vindecare, în prezent neavînd nici măcar un diagnostic clar.

Ajunși în acest punct, ni se pare că sînt necesare atitudini extrem de energice. Insatisfacțiile, apropo de ceea ce s-a întreprins și nu s-a întreprins pînă acum, au mai puțină importanță. În schimb, **cei responsabili au datoria să împiedice rătăcirea unui excelent fotbalist, chiar dacă subiectului trebuie să i se facă bine cu sila. Să se înceapă cu precizarea diagnosticului.** Operațiunea ar trebui încheiată în cel mult cîteva zile, că de tărăgănat s-a tărăgănat destul. Un tratament în conformitate să fie instituit de urgență, sub conducerea unei autorități de înaltă calificare. Este necesar să se meargă pînă în capăt, terapeutica să fie aplicată cît socot medicii de cuviință și nu doar pînă cînd Dumitrache e de părere că ajunge, fiindcă se simte bine. Chiar dacă va fi nevoie de luni de zile de tratament, dar mai ales de repaus, de renunțare la orice fel de efort fizic, **să fie respectate indicațiile medicale**, oricît ar părea de severe. Ar fi unica soluție, pentru el, pentru clubul său și pentru echipa națională. Altfel, un talent strălucit își va încheia cariera la 23 de ani. În ultimul moment, aflăm că Valeriu Buzea, președintele clubului Dinamo, și Angelo Niculescu se gîndesc să se opună măsurilor aproximative de pînă acum și să organizeze o acțiune pe termen lung pentru recuperarea lui Dumitrache.

Romulus BALABAN

DUPĂ K. O.-urile ETAPEI

DE FAPT | UNDE ESTE ADEVĂRUL?

Au fost mulți cei care, duminică, la Pitești, au considerat rezultatul meciului F.C. Argeș—Steagul roșu drept o mare surpriză. Aceasta privind, probabil, lucrurile numai prin prisma unor ante-calcule, care supraapreciau șansele echipei gazdă și mai ales spectaculoasa să ascensiune în clasament. Pentru că, altfel analizînd situația, oricine și-ar fi dat bine seama că o formație ca Steagul roșu, bine echilibrată, cu un joc organizat și sigur, este capabilă — așa cum a mai dovedit-o și în alte ocazii — să cîștige mai mult decît obișnuitul punct planificat în deplasare. Că așa este, au avut prilejul să se convingă, din nou, înșiși piteștenii care **în ultimii cinci ani n-au reușit să depășească în campionat puternica formație brașoveană.**

Au mai fost, de asemenea, mulți care încercînd o explicație a insuccesului pe teren propriu al 11-lui antrenat de cuplul Halagian—Dima, **au rebuit acest lucru**, aproape exclusiv, **absenței din echipă a internaționalului Dobrin.** Dar și în acest caz s-a trecut ușor peste „amănuntul" că la rîndul său, F.C. Argeș, o echipă matură cu multe valori fotbalistice și bine condusă de regulă de pe margine, a reușit să cîștige multe puncte, **chiar și în deplasare, fără Dobrin !**

Și atunci, unde-i de fapt adevărul ?

Ce a făcut ca șansa hîrtiei să fie infirmată și avantajul terenului anulat ?

Ca să răspundem totuși la aceastâ întrebare va trebui mai întîi, să privim puțin în intimitatea colectivă a F.C. Argeșului și să desprindem unele aspecte nu lipsite de importanță cum ar fi, de exemplu, la unul din polii manifestărilor psihice **ușoara beție a succesului după victoria obținută în fața lui Rapid ; iar la celălalt pol, apăsătoarea greutate a locului doi în clasament și teama paralizantă de a nu rata conjuncturа favorabilă oferită, la un moment dat, în lupta pentru titlul de campioană.**

Numai așa se explică numărul celor 52 de pase și al celor 20 de preluări greșite, majoritatea din situații simple de joc ; suita de lufturi în apărare sau imprecizia și lipsa de forță a celor 14 șuturi expediate la poartă ; mișcarea greoaie, fără orizont, a mijlocașilor și risipa inutilă de efort pe spații dominate net supranumeric de adversari.

Răspunsul nostru la întrebare n-ar fi însă complet dacă nu am avea în vedere și ceea ce a reprezentat în teren „et altera pars", echipa antrenată de N. Proca. Greșind cantitativ, mai puțin (32 pase și 10 preluări) și în nici un caz decisiv, cu o dispunere a forțelor rațională și o mișcare suplă, fără complicații, **brașovenii au găsit mereu soluții tactice potrivite, uneori chiar ingenioase printre care însăși aceea de „libero" ofensiv a lui Pescaru, organizatorul nesupravegheat al acțiunilor de atac ale echipei sale.**

Privind în ansamblul ei, desfășurarea partidei de la Pitești, oricine putea face constatarea că — în ciuda dominării insistente a gazdelor — **raportul de forțe, în zonele hotărîtoare pentru finalizarea acțiunilor, a fost aproape cu regularitate favorabil oaspeților.**

În asemenea condiții și rezultatul final al meciului nu mai apare în limitele unei mari surprize. În schimb, efectele sale oferă celor în cauză o experiență — credem noi — utilă. Și nu numai pentru învinșii de duminică de pe stadionul din Trivale, pentru care eșecul acesta ar putea constitui un avertisment venit la timp. Ci și pentru învingătorii lor, instalați ei acum în plasa plină de promisiuni și de speranțe a liderului.

Mihai IONESCU

PLOIEȘTI. Pasionant duel pentru balon între atacantul rapidist Neagu (echipament alb) și mijlocașul Petrolului Cringașu.

Foto : Dragoș NEAGU

EȘECUL – SURPRIZĂ AL STUDENȚILOR CLUJENI ȘI EXPLICAȚIILE LUI

Universitatea Cluj a suferit duminică prima înfrîngere pe teren propriu în actualul campionat. Este un eșec-surpriză în fața unui adversar încomod dar nu atît de redutabil încît să emită pretenții serioase la victorie tocmai pe terenul unde, în sezonul de toamnă, au plecat steagul tricolor cu veleități. Cum a fost, deci, posibil ca A.S.A. Tg. Mureș să cîștige disputa cu Anca, Uifăleanu, Adam et comp. pe gazonul stadionului Municipal din Cluj ? Surpriza — pentru că neîndoios, puțini erau cei care pronosticau înaintea meciului o victorie a mureșenilor — își are suita ei de cauze care, înlănțuite, au contribuit-o tot mai pregnant, cu fiecare minut scurs, cu fiecare fază consumată. Cîteva dintre aceste cauze, cele mai importante, vom căuta să le evidențiem pe scurt tocmai pentru a oferi un răspuns convingător la întrebare.

A.S.A. Tg. Mureș a devenit, fără discuție, cu fiecare etapă, un adversar de temut pentru oricare divizionară A, un partener de întrecere extrem de incomod pentru că ESTE O ECHIPĂ în adevăratul sens al cuvîntului, OMOGENĂ, DISCIPLINATĂ, care practică un fotbal în continuă mișcare ; mai virstnicii Naghi, Czako, Mureșan destășoară același mare travaliu ca și mai tinerii lor coechipieri Bölöni, Hajnal, Fazecaș, Szölosi. La Cluj, A.S.A. și-a luat toate măsurile de precauție în apărare ; Lucaci și Varadi au pășonat tot timpul reținîndu-i pe înaintașii fundașilor Szölosi și Czako, știind că „U" are două extreme-zvîrlugi și că va ataca chiar și cu fundașii de margine. Cîmpeanu și Mihăilă. Acoperind bine spațiul din preajma careului propriu, mureșenii n-au mizat însă totul numai pe cartea apărării. Rare au fost cazurile cînd defensiva oaspeților a recurs la aglomerație. Bălconile culese de apărătorii au pornit de fiecare dată, pe traiectorii precise și imprevizibile (un rol deosebit în acest sens l-au avut Naghi și Hajnal) spre cele două vîrfuri-lance (Mureșan și Fazekaș) bătăioase, rapide și înșelătoare în mișcări. Așa se face că, pe contraatac, A.S.A. a fost de mai multe ori mai aproape de gol decît clujenii care, teritorial, au dominat jocul, pe alocuri chiar copios.

Dar, dînd Cezarului ce-i al Cezarului, trebuie să arătăm că, în mare măsură, victoria mureșenilor a fost FACILITATĂ și de cele cîteva GREȘELI INDIVIDUALE ale fundașilor centrali clujeni, nesiguri și derutați în duelurile cu Mureșan și Fazekaș. Este inadmisibil ca Solomon și Pexa (apărători cu mare experiență competițională, al căror joc simplu și eficace l-am apreciat de atîtea ori) să gafeze copilărește în situații dintre cele mai simple, să se complice tocmai în momentele cînd coechipieri demarcați așteptau nerăbdători pasa. La primul gol au greșit grav în mod egal, Solomon și Moldovan, și într-o oarecare măsură Pexa, care nu l-a marcat pe Mureșan la al doilea, cel al victoriei mureșenilor, același Solomon s-a... ferit de tăria șutului lui Varadi, derutîndu-și propriul portar. Contraatacurile oaspeților s-au dovedit periculoase însă și datorită NEREPLIERII oportune a mijlocașilor clujeni (Anca, Fanea și, în repriza secundă, Mureșan) lăsînd între ei și fundași un mare spațiu de manevră pentru rapizii jucători mureșeni.

Cu alte cuvinte, confruntarea dintre cei doi foști coechipieri al C.C.A.-ului, Bone și Onisie, a fost cîștigată de primul, deoarece linia de mijloc a echipei sale a acționat prompt și convingător în cele două faze ale jocului : atac — apărare.

Laurențiu DUMITRESCU

CONSTANȚA. Și apărătorii, urcați mult în atac, trebuie să fie atent supravegheați. Altfel se va întîmpla ca duminică, la Constanța, unde fundașul Nistor (nr. 4, în tricou alb) a marcat golul victoriei Farului în partida cu Steaua.

Foto : S. BAKCSY

STEAUA ȘI U.T.A. – „VICTIME" ALE UNEI PREGĂTIRI FIZICE INSUFICIENTE

Steaua și U.T.A., cele două echipe ale noastre care au înaintat substanțial și merituos pe frontul competițiilor europene, s-au reîntors duminică — fără griji suplimentare — în viltoarea campionatului, după ce la mijloc de săptămînă își apăraseră pe terenuri străine, orgoliul și teoretica șansă de promovare.

Rezultatele obținute de ele în ultima etapă de campionat, nu sînt nici spectaculoase și nici imprevizibile. Se poate privi însă peste raportul sec al cifrelor și atunci privelișteа apare săracă și dezolantă, ca o grădină devastată. Ne referim, se înțelege, în **maniera de joc** a celor două echipe, la mijloacele lor de exprimare înjumătățite. U.T.A. a învins, zvîrcolindu-se timp de 90 de minute, pe ultima clasată ; Steaua a plecat de la Constanța cu un singur gol în circă, dar povara ar fi fost mai mare fără demonstrația de virtuozitate a partenerului Coman. Un numitor comun s-a împlintat, fără echivoc, în modalitatea de a juca a celor două formații : **o sfîrșeală fizică și nervoasă, un decalaj pregnant între bunăvoință și realizări.**

Ipotezele cele mai valabile care ar putea explica fenomenul, ni se par a fi două ;

1. **Echipele noastre cu responsabilități suplimentate de calendarul internațional nu au sau nu știu să găsească mijloacele cele mai eficace de recuperare ;**

2. **Pregătirea fizică de bază a fotbaliștilor noștri este precară și orice efort care sparge șablonul obligațiilor de rutină, lasă răni adînci, imposibil de tămăduit în cîteva zile.**

Cum este greu de presupus că fotbaliștii au comis excese de miercuri pînă duminică, sîntem tentați să discutăm celălalt aspect, cu rădăcini, din păcate, rigu oase în solul fotbalului nostru.

Ne amintim cum tot U.T.A. cu doi ani în urmă după ce eliminase pe Feyenoord din Cupa campionilor europeni, a înregistrat un regres surprinzător în campionatul intern. Ne spunea atunci Petescu (și subscriem părerii sale), că U.T.A. și-a datorat isprava răsunătoare, unei concentrări fizice și nervoase de mare amplitudine, unei supraso icitări a organismului fără precedent, care a golit rezervoarele de energie ale jucătorilor. La fel și anul acesta, meciurile U.T.A.-ei și Stelei cu Tottenham și Bayern München, meciuri pretențioase și dîrze, în care echipele noastre s-au străduit să țină cumpăna rezultatului în echilibru, au pretins **eforturi PESTE PUTERILE LOR.** Și astfel U.T.A. și Steaua s-au întors acasă, cel drept, cu blazonul nemototolit, dar s-au întors clătinîndu-se, puse în imposibilitate de a replica la cota posibilităților specifice probată în meciurile anterioare de campionat. Fenomenul s-a putut petrece, cu alte ocazii, și la „case mai mari" (nu este cazul adversarelor noastre, căci Bayern a escaladat clasamentul devenind liderâ după meciul cu Steaua, iar Tottenham a cîștigat în deplasare după victoria din meciul-tur la Arad), dar în cazul reprezentanților noștri el devine simptomatic. Desigur, supralicitarea de care vorbeam este pretinsă de dorința unui rezultat cel puțin onorabil și impusă, paradoxal, de un slab potențial fizic în regim de durată. **Rău nu trebuie căutat în pregătirea momentană a unui meci sau altul, originea lui stă în pregătirea defectuoasă efectuată pe un parcurs complex care începe cu virsta juniorатului.** Antrenorul Toma Jurcă, după o recentă călătorie de lucru în Iugoslavia, striga parcă „Evrica !" atunci cînd a făcut următoarea remarcă publică : **„Am văzut antrenamentele echipelor cele mai redutabile. Sînt energice, dure chiar, istovitoare, toată pregătirea fizică se face în condiții de joc, presupunînd un angajament fizic al jucătorilor dirijat și la proporții nebănuite. Fiecare antrenament se termină cu o accidentare, două, iar duminică jucă cine rămîne în picioare. La noi, în timpul ședințelor de pregătire, dacă un jucător abordează un duel mai bărbătește celălalt reproșează automat, ducînd degetul la obraz".**

Ion CUPEN

ARAD. Atent, portarul crădenilor, Catona, a sesizat direcția balonului expediat de Broșovschi din punctul de la 11 m., a plonjat prompt, salvîndu-și echipa de un gol mai mult ca sigur.

Foto : M. CANCIU

CONCLUDENT SAU NECONCLUDENT?

(Urmare din pag. 3)

conștiincizitatea dinaintea întîlnirii cu Rapid și probabil că nu numai aceștia doi au căzut în greșeală.

Campionatul poate fi concludent numai în măsura în care jucătorii celor mai bune formații ale fotbalului nostru sînt convinse, jucătorii în primul rînd, că TOTUL, DAR ABSOLUT TOTUL, DEPINDE DE MODUL CUM ABORDEAZĂ PREGĂTIREA, ZI DE ZI ȘI ORĂ DE ORĂ ÎN ANTRENAMENTE, pentru ca marile confruntări internaționale cu Franța (8 aprilie la București) și dubla întîlnire cu Ungaria, să fie, la rîndul lor, convingătoare pentru marele efort moral și material depus în ultimii ani în fotbalul nostru.

Dorim și așteptăm nerăbdători ca acest CONCLUDENT să fie nota generală a acestei primăveri sportive românești, cu precădere în fotbal pentru care încercările sînt mai aproape decît marile tentative ale mișcării sportive românești de performanță, la München.